

nal Valgret og Valgbarhed et uvedkommende Individ.

Naturligvis maa der svares Skat ogsaa af de Penge, hun tjener. Pligterne har hun, Rettighederne ikke.

I Folketingets Forslag hedder det:

Naar en Ægtemand som Familieoverhoved har svaret direkte Skat til Kommunen af Ægteparrets fælles eller Hustruens særlige Midler, betragtes de begge som Skatteydere. Mandens Raadighed over Fællesboet bringer ikke Hustruen ind under foranstaaende Litra b (der nægtes den Valgret og Valgbarhed, som er ude af Raadighed over sit Bo).

Disse Linier har Landstinget vedtaget at stryge. De passer ikke til de Herrers patriarkalske Tænkemaade.

Men denne Tænkemaade kan føre til besynderlige Tilfælde, f. Eks.:

En Mand, der tjener 3000 Kr. aarlig, bliver arbejdsudygtig. Hans Hustru har og har haft en Beskæftigelse, der indbringer hende den samme Sum aarlig. Nu er det altsaa hende, der i Realiteten er Familieoverhovedet — nemlig Forsørgeren. Hun maa svare Skat af sin Indtægt, men — i Mandens Navn, det er ham, der faar Valgret og Valgbarhed for hendes Penge.

Hos en Kvinde, der følger med Tiden og hæver sin Menneskeret, kan dette nok vække Bitterhed mod de Love, som er skrevne af Mænd alene, der ikke kan eller vil forstaa den Uret, de her øver mod en Borgerinde i Staten.

Men Enden er jo ikke endnu. Naar Lands- tingets Forslag med disse, som jeg synes, væsentlige Ændringer, kommer tilbage til vort folkevalgte Ting, vil det nok vise sig, at der findes Mænd, som kender Tidens Krav, og som baaede har Vilje og Evne til at føre Forslaget igennem i dets oprindelige Skikkelse, der er saa god og saa radikal, som nogen kan ønske sig.

Saa meget om den kommunale Valgret.

Med Hensyn til politisk Valgret og Valgbarhed for Kvinder, ser det ikke saa lysteligt ud. Det er nemlig saaledes, at den ikke kan opnaas uden en Grundlovsændring. Og en saadan er en langsommelig Sag. En Grundlovsændring skal først vedtages ens i Folke- ting og Landsting, derefter opløses Tingene. Nu udskrives nye Valg, og naar de nyvalgte Medlemmer i begge Ting uforandret vedtager Ændringen, underskrives den af Kongen, og — i dette Tilfælde — af Indenrigsministeren og træder derefter i Kraft.

Naar vi ser, hvor vanskeligt det er at

samle begge Ting om meget mindre Sager, kan vi forstaa, at det har lange Udsigter med vor politiske Valgret. Men vi har Lov til at haabe, og vi ved jo, at alle gode Ting vil have Tid.

Martha Ottosen.

Aabent Brev til Sveriges Kvinder

ved

Fru Ann Margret Holmgren.*)

I tusindvis er nu Lister spredt ud over Landet for at samle Navne under Kvindernes *Petition* om politisk Stemmeret. Paa mange Steder har man bestemt en Navneindsamlingsdag for at lette Arbejdet for dem, som ønskede selv at fremlægge sin Liste.

Det eneste, en Kvinde har at betænke, før hun skriver under, er: „Er der Trang til Kvindens Deltagelse i det offentlige Liv eller ej? Bør Kvinden for sin egen Skyld have Stemmeret eller ikke?“

Naar man undersøger den Samfundsordning, som Manden alene har skabt, finder man let mange Grunde til at besvare disse Spørgsmaal med Ja. Bed blot Kvinden tænke paa Kroerne og hele Systemet for Brændevinssalg. Bed hende kun tænke paa, hvem de er, som har opfundet Krigen og Vaabnene og fremdeles bruger disse som Middel ved Afgørelsen af Tvistigheder mellem Folkene. Og mind hende om den hele Række af Millionhuse, bygget paa Statens eller Kommunens Bekostning til allehaande Øjemed, enten til at forvare døde Værdigenstande i, eller som i Smaa- byernes „Stadshus“ til at give Plads for luksuriøse Restauranter og Festivitetsaloner. Spørg hende saa, hvor mange Millioner, der paa Statens eller Kommunens Bekostning bruges til at bygge Huse til Hjem for levende Mennesker, til Pleje og Beskyttelse for Børn, som nu ødelægges paa Sjæl og Legeme ved elendige Bopælsforhold. Spørg hende saa paa Samvittighed: „Er der Trang til Kvinden ved Valget af Lovgivere? Er der Trang til Kvinden i det offentlige Liv, for at hun kan beskytte det, som er værdifuldere end alle livløse Ting, — hvor værdifulde og uerstattelige de end er: den opvoksende Slægt, de smaa, de spæde — det dyrebareste Landet ejer? Er der Trang til hende, naar det gælder at hjælpe og værne de ulykkelige, de lidende? Er der Trang til hende til at lægge Værdierne i det offentlige Liv om, eller er der ikke Brug for hende?“

*) Professorinde Holmgren har ønsket at faa sit „aabne Brev“ til svenske Kvinder frem ogsaa til danske Kvinder og har sendt sit Manuskript herved. Vi gengiver det her, thi det har ogsaa Bød til os.